

- Recorde en un dels meus viatges, concretament a la ciutat de Sant Sebastià, passejant pels seus carrers vam veure un cartell en fletxes que ens indicaven una exposició de punt de creu. Els meus amics i jo, condicionats pel meu interès per veureu, vam gaudir, admirant una gran exposició on hi havia quadres grans, mitjans, de tots els tamanys i maneres; tan elegants i bonics, que alguns pareixien pintats. Un dels meus comentaris va ser: "Ojalà algun dia puga aconseguir organitzar-ne una!" (temps al temps Lorena, una cosa si ha de ser i s'ha d'aconseguir ja vindrà en el seu moment).

Doncs ací estic: contenta, emocionada i agraïda, a tots... A tots els que m'han animat, als que m'han recolzat, als que m'han ajudat, als que en cap moment m'han donat un NO com a resposta, als que per veu popular s'han enterat i s'han oferit a deixar-me les seues peces i als que sense voler em deixen.

També vull agrair al meu "jefe" Rogelio que des de mes o mes i mig no ha menjat altra cosa que punt de creu, ja que part de l'exposició s'ha gestionat en hores de feina.

Seguint en tot el caliu que s'havia creat a l'Església va vindre un moment dels bons, va ser quan vaig presentar al director de la banda del poble Cèsar Torlà i a un jove covarxi, molt guapet, Miguel Ferré, que ens van encisar amb les seues melodies.

Abans de la interpretació Cèsar ens va parlar un poc de l'instrument que anava a sonar. Va fer un poquet d'història del "jove saxo". Miguel per Cèsar i Cèsar per Miguel van fer vibrar a tot el personal i fins i tot a les arcades de l'Església. Va faltar no res per a que la gent els acompanyara amb palmes encara que crec que tots ens les vam guardar per a fer-les sonar i de debó després de cada actuació. Molt emocionada els vaig agrair a ells dos, el meravellós duo de saxos, la seua col·laboració i el compartir amb mi un dia tan especial.

Continuant en l'acte, va vindre un altre moment que també va tindre el seu "puntaso" i que vaig dedicar:

- En primer lloc, a tots els meus amics per aguantar-me a mi i exposició.

- En segon lloc als meus germans: a Tico per restaurar-me els safers a punt per a l'exposició i a Maite per triar-me sempre i amb molt de gust cada marc per a cada peça que he fet.

- I en tercer lloc a m'«agüelo», ja que per uns dies el seu estat de salut em va desanimar i vaig perdre les ganes de continuar en tot açò, però com ell sabia que era molt important per a mi es va recuperar i em va carregar les piles per a tirar endavant.

Anem al gra, abans de saber la data de l'exposició ja sabia de quina manera ficaria el meu granet d'arena com agraïment a "Lo Comite" per donar-me esta oportunitat, a l'organització per ajudar-me a muntar-ho, a esta Església per deixar-me la seua sala principal per a exposar i també com a satisfacció personal.

I sense més romanços, vaig cridar a un molt estimat amic que va fer el lliurament al meu admirat amic Rocher d'un quadre brodat amb unes lletres rústiques, com el marc, que ficava "L'ESGLÉSIA ÉS BELLA", amb la data i les meues inicials.

Després de tot açò vaig agrair tot a tots i vaig donar l'exposició com inaugurada.

A partir d'aleshores va ser quan amics, familiars i coneguts van vindre a felicitar-me per tan solemne inauguració i tan meravellosa exposició.

Vam tindre obert fins a les vuit de la vesprada i a l'endemà vam fer dos torns d'onze a una del matí i de sis a vuit de la vesprada, i el cap de setmana venint igual. Jo vaig estar sempre, però sempre molt ben acompanyada per membres de "Lo Comité".

La gent venia, pegava la volteta i es comprenia com gaudien de veure-ho tot. Inclòs va haver gent que van vindre dos o tres voltes i això m'engorullia i em demostrava que havia valgut la pena.

Em va fer gràcia un home plantat davant la porta en la cartera a la mà preguntant-me on podia traure l'entrada. Jo, molt contenta li vaig dir que em conformava en què li agradara i ho recomanara. Us contaria moltes anècdotes més, però... preferisc quedarme-les per a mi.

Aquella setmana la gent que havia vingut em seguia felicitant i altres que no ho havien fet em preguntaven quin horari hi hauria per a poder anar.

El dilluns vint-i-vuit de juny, a les deu de la nit, entrava per última vegada a visitar l'exposició. Em dolia un poquet desmuntar tot allò, però... tot el que comença s'acaba i com molt bé diu el díptic: "com he tingut èxit, sempre podem fer-ne un altra".

També he sabut que moltes més mans covarxines s'han animat a provar el plaer de brodar i que a la papereria quasi s'han esgotat les revistes de punt de creu. Vinga, treballem per a la propera exposició!

Sempre m'agrada donar protagonisme a la gent que compartix en mi tot el que us conte, però en aquest cas com són un total de quarante-dues persones els que han col·laborat, més els meus amics, més "Lo Comité", més aproximadament cinc-centes visites i l'excepció confirme la regla, no anome a ningú i us convida a la propera que se m'acudirà, OK?

A reveure i gràcies, moltes gràcies gent i poble de les Coves de Vinromà.

Alguns dels quadres de punt de creu.